

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 30 marca 2016 roku Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim, w sprawie z powództwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. przeciwko J. D., o zapłatę 4.634,41 zł, oddalił powództwo oraz zasądził od strony powodowej na rzecz pozwanej kwotę 617,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Powyższe orzeczenie Sąd I instancji oparł na następujących ustaleniach faktycznych: w pozwie z dnia 22 sierpnia 2014 r. powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. wniósł o zasądzenie od pozwanej J. D. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...)we W. kwoty 4.634,41 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 3.192,59 od dnia 24 marca 2014 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 1.441,82 zł od dnia 19 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w dniu 12 sierpnia 2013 r. strony zawarły umowę nr (...) na wykonanie usług porządkowych w obiekcie zlokalizowanym we W., zgodnie z zakresem usług określonym w Załączniku nr 1 do umowy. Z tytułu wynagrodzenia za wykonaną usługę powodowi przysługuje wynagrodzenie miesięczne w wysokości 2.595,60 zł netto. Strony rozwiązały umowę za porozumieniem stron na wniosek pozwanej z dniem 14 marca 2014 r. Pozwana zalega z zapłatą wynagrodzenia za usługę wykonaną w miesiącu lutym i marcu 2014 r. na kwotę 4.634,41 zł wynikającej z faktur. Powód pismem z dnia 16 czerwca 2014 r. wezwał pozwaną do uregulowania zaległości pod rygorem sądowego jej dochodzenia. Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 21 października 2014 r. Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu. Pozwana zaskarżyła powyższe rozstrzygnięcie sprzeciwem, wniosła o oddalenie powództwa w całości jako bezzasadne. Pozwana przyznała, że w dniu 12 sierpnia 2013 r. zawarła ze stroną powodową umowę na wykonanie usług porządkowych w siedzibie przedsiębiorstwa pozwanej tj. w obiekcie przy ul. (...) we W.. Zgodnie z § 4 ust. 3 umowy, wystawienie stosownej faktury VAT za dany miesiąc miało mieć pod warunkiem odbioru przez pozwaną usługi porządkowej, potwierdzające należyte wykonanie czynności objętej stosunkiem umowy. Pełnomocnik pozwanej stwierdził, że pomiędzy stronami współpraca nie układała się zadowalająco. Powód nie wypełniał swych obowiązków, zaś prace wykonywał niechlujnie. Nieprawidłowości zgłaszane były (...)W. W. (1), która w odpowiedzi obiecywała wykonywać czynności poprawnie. Zgłoszenia nienależytego wykonania prac były w formie korespondencji mailowej, telefonicznej, zgłoszenie osobiste koordynatorowi. W okresie sierpień 2013 - styczeń 2014, mimo licznych zgłoszeń problemów, pozwana uiszczała stronie powodowej wynagrodzenie. Z uwagi na to, iż strona wykonywała pracę w sposób niechlujny i niestaranny, pozwana w lutym i marcu 2014 r. ze względu na nienależyte wykonanie umowy przez stronę powodową, nie odebrała prac, co w konsekwencji spowodowało odmowę wypłaty wynagrodzenia stronie powodowej. Celem umowy stron było zapewnienie czystości w przedsiębiorstwie pozwanej, a nie podjęcie przez pracowników powoda czynności, które nie przyniosły umówionego efektu. W dniu 7 marca 2014 r. strona pozwana wystosowała pismo z prośbą o rozwiązanie umowy z powodu niezadowalającej współpracy z dniem 14 marca 2014 r. Powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarł z J. D. prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą D.- M. z siedzibą we W. umowę wykonywania usług porządkowych przez Zleceniobiorcę w zakresie sprzątnięcia obiektu Zleceniodawcy. Umowa została zawarta na czas nieokreślony. W umowie Zleceniobiorca zobowiązany został do zapewnienia nadzoru nad personelem wykonującym prace porządkowe, w tym kontrolowania czystości obsługiwanego obiektu. Zgodnie z § 4 ust. 1 umowy Zleceniobiorca ponosi odpowiedzialność za szkodę wynikłą z powodu nienależytego wykonania usługi powstałą wyłącznie z jego winy. W przypadku stwierdzenia istotnych nieprawidłowości w realizacji przedmiotowej usługi, Zleceniodawca zgłosi uwagi Zleceniodawcy przez Infolinię lub email. Według z § 4 ust. 3 Zleceniodawca co miesiąc będzie odbierał usługę porządkową potwierdzając tym samym należyte wykonanie prac objętych umową - odbiór prac będzie podstawą do wystawienia należnej faktury. W załączniku do umowy strony określiły zakres czynności pracowników sprzątających. Budynek przedsiębiorstwa (...) we W., w którym miała być wykonywana umowa usług porządkowych przez stronę powodową miał powierzchnię 1.700 m2. Budynek był w złym stanie technicznym, zwłaszcza toalety, łazienki, a pomieszczenia były słabo doświetlone. Do sprzątnięcia na obiekcie pozwanej przyporządkowano 4 osoby, nie zawsze wszystkie były obecne. Pracowały 5 dni w tygodniu, po godzinie 16.00. Do sprzątnięcia było 1.700 m biurowca (cztery piętra, pokoje, toalety, korytarz). Osoby sprzątające miały wykonywać czynności określone w załączniku do umowy

z dnia 12 sierpnia 2013 r. Przedstawiciel pozwanej zgłaszał liczne zastrzeżenia do wykonywanych usług przez osoby sprzątające, mailem, sms-em, telefonicznie oraz osobiście gdy koordynator był na obiekcie. (...) powoda było niewielu, następowała ich znaczna rotacja. W pomieszczeniach było brudno, mimo znacznej powierzchni wynoszącej 1.700 m² sprzątanie trwało nie dłużej niż 3-4 godziny dziennie. Usługi przez osoby sprzątające pomimo zgłoszeń nie były wykonywane należycie, jakość usług nie zmieniała się, była słaba, na terenie firmy było brudno. Nowych pracowników, pomimo przydzielonego koordynatora ze strony powodowej, pracownicy firmy (...) musieli przeszkalać w zakresie ich czynności. Na spotkaniu 14 stycznia 2014 r. przedstawicielka powoda zobowiązała się do poprawy rezultatów pracy, co jednak nie nastąpiło. Pozwana wystosowała prośbę o zakończenie współpracy z powodu niezadowalających rezultatów. Rozwiązanie umowy za zgodnym porozumieniem stron nastąpiło w dniu 14 marca 2014 r. Powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 3.192,59 zł za miesiąc luty 2014r. płatna do 19 marca 2014 r., oraz fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.441,82 zł za miesiąc marzec 2014r. płatną do 18 kwietnia 2014 r. W wezwaniu do dobrowolnej zapłaty z dnia 16 czerwca 2014r. powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty łącznej kwoty 4.634,41 zł. Nie zostały sporządzone protokoły odbioru prac za okres objęty żądaniem pozwu. Nie doszło też do odbioru w formie ustnej. Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o powołane dowody. Materiał dowodowy sprowadzał się do zeznań świadków i pozwanej oraz dowodu z dokumentów. Z zeznań praktycznie wszystkich świadków, również zgłoszony przez powoda wynikało, że pozwana miała liczne zastrzeżenia co do jakości wykonywanych usług przez powoda, nie doszło również do sporządzenia protokołów odbioru prac za okres objęty żądaniem pozwu. Przedstawicielki powoda R. S. (1) i G. W. bywały na obiekcie przy ul. (...) rzadko i nieregularnie. W tak określonym stanie faktycznym Sąd I instancji uznał bezzasadność powództwa co skutkowało jego oddaleniem. Podkreślił, że strony łączyła pisemna umowa o świadczenie usług, na podstawie której wystawiono faktury VAT nr (...) na kwotę 3.192,59 zł za miesiąc luty 2014 r. płatna do 19 marca 2014 r., oraz fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.441,82 zł za miesiąc marzec 2014 r. płatną do 18 kwietnia 2014 r. Przedmiotem umowy zawartej przez strony było świadczenie usług sprzątania na terenie przedsiębiorstwa (...) we W.. Zgodnie z treścią art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu tj. 734 i nast. k.c. Stosowanie do treści art. 744 k.c. w razie odpłatnego zlecenia wynagrodzenie należy się przyjmującemu dopiero po wykonaniu zlecenia, chyba że co innego wynika z umowy lub z przepisów szczególnych. W umowie zawartej przez strony zobowiązały się do uprzedniego protokolarnego odbioru czynności sprzątania, protokół ten miał być podstawą do zapłaty wynagrodzenia za dany miesiąc wykonywanych usług. Zgodnie z zasadą kontradyktoryjności przygotowanie, gromadzenie i dostarczanie materiału dowodowego obciąża strony procesowe, a do Sądu należy jedynie ocena tego materiału i wydanie na jego podstawie rozstrzygnięcia. Art. 6 k.c. stanowi, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Stosownie zaś do treści art. 232 k.p.c., to strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W niniejszej sprawie, w ocenie Sadu Rejonowego, powód nie udowodnił, iż istotnie doszło do odbioru prac przez stronę pozwaną. Należy wskazać, że to na powodzie - stosownie do treści art. 6 k.c. - ciążył obowiązek wykazania, iż doszło do odbioru prac, gdyż jest to okoliczność z której wywodzi skutek prawny w postaci potwierdzenia przez pozwaną należytego wykonania umowy przez stronę powodową, który stanowił jeden z warunków przyznania wynagrodzenia. Tymczasem jego twierdzenia nie zostały udowodnione. Nienależyte wykonanie zobowiązania wynikającego z umowy stron polegało na nieprawidłowym wykonaniu przez powoda usług sprzątania budynków określonych umową. W umowie strony określiły zakres sprzątania oraz miejsce. Strona powodowa miała świadczyć usługę w budynkach których powierzchnia wynosiła 1.700 m². Do sprzątania były przydzielone 4 osoby w godzinach od 16 do 20, tj. przez 4 godziny dziennie lub nawet mniej. Jak wynika z zeznań przesłuchanych świadków ilość osób sprzątających oraz ilość godzin pracy na tak dużą powierzchnię jest niewystarczająca, aby należycie wykonać usługi sprzątające wymienione w zakresie czynności. Co więcej czynności były wykonywane niestaranie i niechlujnie, na co wpływ miała również duża rotacja pracowników. Ponadto wskazał, że od momentu przejścia budynku przez ekipę sprzątającą I., strona pozwana zgłaszała zastrzeżenia mailowo, sms-owo, telefonicznie czy też koordynatorowi zastrzeżenia co do jakości prac. G. W. - koordynator prac osobiście zapewniała stronę pozwaną, że poprawi się jakość świadczonych usług przez osoby sprzątające. Zapewnienia nie zostały zrealizowane, zaś umowę rozwiązano 14 marca 2014 r. Mając na uwadze powyższe, wobec braku podstaw do uznania, że powodowi należy się wynagrodzenie za wadliwie wykonywaną pracę, Sąd Rejonowy oddalił powództwo. O kosztach procesu Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 ust. 1 w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów

pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) nakładając na powoda jako przegrywającą sprawę obowiązek zwrotu wszystkich kosztów pozwanej. Pozwana poniosła następujące koszty: 600 zł koszty zastępstwa procesowego oraz 17 zł opłata od pełnomocnictwa, łącznie 617 zł.

Przedmiotowe orzeczenie w całości apelacją zaskarżyła strona powodowa, która zarzucając rozstrzygnięciu:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego tj. przepisu:

a) art. 233 §1 k.p.c. poprzez niewłaściwą ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i przyjęcie, że powód wykonał zobowiązanie wynikające z umowy wykonania usług porządkowych nienależycie oraz, że ilość osób sprzątających i ilość godzin pracy były niewystarczające na tak dużą powierzchnię, co pozostawało w sprzeczności z treścią zeznań G. W., D. K. i W. W. (2);

b) art. 316 § 1, art. 233 § 1 i art. 227 kpc poprzez dokonanie ocen w sposób sprzeczny z ustalonym w sprawie stanem faktycznym, w sposób dowolny i pominięcie zeznań świadka G. W. i R. S. (1) wskazujące na okoliczności skutkujące niemożnością należytego wykonania zobowiązania przez powoda;

c) art. 316 § 1, 233 § 1 i 227 kpc poprzez dokonanie ocen w sposób sprzeczny z ustalonym w sprawie stanem faktycznym, w sposób dowolny i pominięcie zeznań strony pozwanej i świadka G. W. odnoszących się do niesporządzania odbioru wykonanych usług przez strony w okresie obowiązywania umowy, mimo istnienia zapisu § 4 ust. 3 umowy;

d) tj. przepisu art. 6 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i uznanie nienależytego wykonania umowy przez powoda mimo nie udowodnienia tej okoliczności przez pozwanego;

1. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. przepisu:

a) art. 65 k.c. poprzez jego niezastosowanie i uchylenie się od zbadania rzeczywistej woli stron w zakresie zobowiązania określonego w § 4 ust. 3 umowy (...)przejawiającego się w braku zamiaru i woli stron w sporządzaniu protokołu odbioru wykonanej usługi bądź dokonywania samego aktu odbioru;

b) art. 744 k.c. w zw. z art. 750 k.c. poprzez jego niewłaściwą interpretację polegającą na przyjęciu, iż odbiór usług porządkowych zastrzeżony w umowie stanowi podstawę do zapłaty wynagrodzenia za dany miesiąc;

c) art. 746 § 1 zd. 2 w zw. z art. 750 k.c. i 322 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie i nie zasadzenie na rzecz powoda części wynagrodzenia odpowiadającej dotychczasowym czynnościom powoda wykonanym należycie w okresie od 1 lutego do 14 marca 2014r. oraz nie skorzystanie przez Sąd I instancji z uprawnienia określonego w art. 322 k.p.c. w sytuacji gdy udowodnienie wysokości dochodu należnego powodowi z tytułu należytego wykonania umowy w ww. okresie było obiektywnie niemożliwe oraz dokładne ustalenie jego wysokości było niemożliwe na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego,

wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty zgodnie z żądaniem pozwu; zasądzenie kosztów postępowania za drugą instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Strona pozwana w odpowiedzi na apelację powódki wniosła o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych:

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki podlegała oddaleniu jako niezasadna. Odnosząc się do pierwszego z powołanych zarzutów naruszenia prawa procesowego, a mianowicie art. 233 k.p.c. podkreślić należy, że zgodnie z jego treścią Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Sąd oceni na tej samej podstawie, jakie znaczenie nadać odmowie przedstawienia przez stronę dowodu lub przeszkodom stawianym przez nią w jego przeprowadzeniu wbrew postanowieniu sądu. Powołany przepis stanowi wyraz obowiązującej w procedurze cywilnej zasady swobodnej oceny dowodów. Ocena wiarygodności i

mocy dowodowej poszczególnych środków dowodowych stanowi podstawowe zadanie sądu orzekającego, przy czym powinna być ona dokonana w sposób konkretny, w oparciu o cały zebrany w sprawie materiał dowodowy. W niektórych przypadkach ustawodawca "narzuca" określoną moc dowodową danego środka (np. art. 11, 246, 247 KPC). Przyjmuje się, że moc dowodowa oznacza siłę przekonania o istnieniu lub nieistnieniu weryfikowanego w postępowaniu dowodowym faktu, uzyskaną przez sąd wskutek przeprowadzenia określonych środków dowodowych. Z kolei wiarygodność danego dowodu wynika z jego indywidualnych cech i obiektywnych okoliczności, za względu na które zasługuje on w ocenie sądu na wiarę lub nie (zob. J. Klich-Rump, Podstawa faktyczna rozstrzygnięcia sądowego w procesie cywilnym, Warszawa 1977, s. 132 i n.). Swobodna ocena dowodów nie może być dowolna. Z tych względów przyjmuje się, że jej granice wyznaczane są przez kryteria: logiczne, ustawowe i ideologiczne (zob. wyr. SN z 12.2.2004 r., II UK 236/03, L.). Sąd ma obowiązek wyprowadzenia z zebranego w sprawie materiału dowodowego wniosków poprawnych logicznie. Zastrzeżona dla sądu swobodna ocena dowodów nie opiera się na ilościowym porównaniu przedstawionych przez świadków i biegłych spostrzeżeń oraz wniosków, lecz na odpowiadającym zasadom logiki powiązaniu ujawnionych w postępowaniu dowodowym okoliczności w całość zgodną z doświadczeniem życiowym (wyr. SN z 20.3.1980 r., II URN 175/79, OSNC 1980, Nr 10, poz. 200). Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to taka ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 KPC, choćby dowiedzione zostało, że z tego samego materiału dałoby się wysnuć równie logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego wnioski odmienne (wyr. SN z 27.9.2002 r., IV CKN 1316/00, L.). Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (wyr. SN z 27.9.2002 r., II CKN 817/00, L.; wyr. SN z 16.12.2005 r., III CK 314/05, OwSG 2006, Nr 10, poz. 110). Czynniki ustawowe ogranicza sąd w możliwości dokonania oceny jedynie tych dowodów, które zostały prawidłowo przeprowadzone, według reguł określonych przez ustawodawcę, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności (post. SN z 11.7.2002 r., IV CKN 1218/00, L.; wyr. SN z 9.3.2005 r., III CK 271/04, L.). Oznacza to, że przy ocenie mocy i wiarygodności dowodów sąd bierze pod rozwagę nie tylko "materiał dowodowy", ale także wyjaśnienia informacyjne stron, oświadczenia, zarzuty przez nie zgłaszane, zachowanie się stron podczas procesu przejawiające się np. w odmowie lub utrudnieniach w przeprowadzeniu dowodów, itp. (wyr. SN z 24.3.1999 r., I PKN 632/98, OSNAPiUS 2000, Nr 10, poz. 382). Za czynnik ideologiczny warunkujący granice swobodnej oceny dowodów uznaje się poziom świadomości prawnej sędziego, na którą składa się znajomość przepisów prawa, doktryny i orzecznictwa, jak ogólna kultura prawna oraz system pozaprawnych reguł i ocen społecznych (zob. W. Siedlecki, Realizacja zasady swobodnej oceny dowodów w polskim procesie cywilnym, NP 1956, Nr 4). Sąd II instancji może zmienić ustalenia faktyczne stanowiące podstawę wydania wyroku sądu I instancji bez konieczności przeprowadzenia postępowania dowodowego uzasadniającego odmienne ustalenia (wyr. SN z 4.10.2007 r., V CSK 221/07, L.). Uprawnienie to w przypadku dowodów z zeznań świadków czy też z przesłuchania stron jest uzasadnione w szczególności wówczas, gdy dowody te mają jednoznaczną wymowę, a ocena sądu I instancji jest oczywiście błędna. Same, nawet poważne wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez sąd I instancji, nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd II instancji odmiennego stanowiska, o ile tylko ocena ta nie wykroczyła poza granice określone w powołanym przepisie (wyr. SN z 21.10.2005 r., III CK 73/05, L.). W kontekście przedstawionych rozważań Sąd Okręgowy uznał ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego dokonaną przez Sąd I instancji za prawidłową jako zgodną z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Na gruncie powołanych i właściwie ocenionych co do ich wiarygodności, dowodów, Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, w aspekcie brzmienia art. 744 k.c., że w razie odpłatnego zlecenia wynagrodzenie należy się przyjmującemu zlecenie dopiero po wykonaniu zlecenia, chyba, że co innego wynika z umowy lub przepisów szczególnych oraz, że w zawartej umowie strony zobowiązały się do uprzedniego protokolarnego odbioru czynności sprzątnięcia, protokół ten miał być podstawą do zapłaty wynagrodzenia za dany miesiąc wykonywanych usług. Z powyższego wynika więc, iż zapłata następować miała po odbiorze, odbiór zaś, co jest rzeczą oczywistą, po wykonaniu zlecenia w każdym miesiącu bez zastrzeżeń. Z tego względu niezasadnym jest powoływanie się przez stronę powodową na istnienie wyjątku od wskazanej zasady, skoro innych zasad określonych w umowie - odmiennych od tych, o których stanowi przepis - nie było. Powyższe potwierdza

również używane w apelacji wyrażenie „strony mogą określić”, a to co „strony mogą” dalekie jest od tego co strony rzeczywiście postanowiły. Ponadto należy zaznaczyć, że zobowiązanie powoda, co niesprzecznie wynika z postanowień umowy, polegało na wysprzątaniu pomieszczeń należących do pozwanej i jako takie było świadczeniem głównym i podstawowym. W tym aspekcie Sąd I instancji prawidłowo uznał, iż wynagrodzenie nie należy się powodowi z uwagi na brak odbioru wykonanych usług, te bowiem nie stanowiły essentialia negotii umowy łączącej strony, ich powołanie zaś w umowie nie przesądzało o aspekcie zasadności czy bezzasadności powództwa. Za prawidłowe należy uznać także, stanowisko Sądu Rejonowego, z którego wynika, że w niniejszej sprawie powód nie udowodnił, że doszło odbioru prac przez stronę pozwaną. Powód nie był w stanie wykazać powyższego, gdyż w istocie do odbioru - ani pisemnego, ani ustnego - prac nie doszło, a to z racji nienależytego wykonania zobowiązania przez powoda w spornym okresie. Jednakże konsekwencją procesową dla pozwanego jest fakt niewywiązania się z obowiązków nałożonych przez art. 6 k.c. i 232 k. p. c. Pierwszy z wymienionych stanowi, że „ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne”, drugi natomiast, iż „strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne”. Należy podzielić pogląd Sądu I instancji, że twierdzenia powoda nie zostały udowodnione. W przedmiotowym aspekcie niezasadnym jawi się zarzut strony powodowej o dowolnym pominięciu przez Sąd I instancji zeznań świadka G. W. odnoszących się do istnienia remontu w przedmiotowym obiekcie. Remont bowiem pozostaje nieistotny w kontekście wykonywania zobowiązania przez powoda. Strony w umowie określiły, iż jej przedmiotem jest wykonywanie usług porządkowych przez powoda, nigdzie jednak nie zostało określone skąd ewentualny nieporządek ma wynikać. Strona powodowa zobligowana była po prostu do sprzątnięcia pomieszczeń należących do pozwanej, a co oczywiste nieistotnym było, jakie było źródło nieczystości. Analogicznie należało też odnieść się do zarzutu powoda, co do pominięcia przez Sąd I instancji zeznań świadka R. S. (2). Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że nienależyte wykonanie zobowiązania wynikającego z umowy stron polegało na nieprawidłowym wykonaniu przez powoda usług sprzątnięcia budynków określonych umową. Jak zasadnie stwierdził Sąd I instancji na podstawie dowodów w postaci zeznań świadków, ilość osób sprzątających oraz ilość godzin pracy na tak dużą powierzchnię była niewystarczająca, aby należycie wykonać usługi. Jako, że w umowie strony nie określiły zakresu osobowego i godzinowego wykonywania usług, obowiązkiem powoda - jako profesjonalisty - było wskazanie pozwanej, jakie zasoby ludzkie i jaki okres godzinowy jest adekwatny do sprzątnięcia powierzchni 1.700 m² o danej specyfice. Powód nie może usprawiedliwiać swojej niedbałości wyobrażeniami o temacie przedstawianymi przez świadków - pracowników pozwanej, o tym „co chcieli zrobić” (zeznania świadka W. W. (2)). To na powodzie - jako podmiocie profesjonalnym - spoczywał obowiązek uświadomienia pozwanej jaka ilość osób i czasu była potrzebna do należytego wykonania zobowiązania. Wszelkie zarzuty powoda w powyższej kwestii należało uznać za niezasadne.

Za bezzasadne wreszcie należało uznać zarzuty strony powodowej naruszenia art. 746 § 1 zd. 2 w zw. z art. 750 k. c. i 322 k. p. c. Jakikolwiek wynagrodzenie nie należało się powodowi z racji nienależytego wykonania zobowiązania, rację ma Sąd meriti, iż powód nie udowodnił, aby należało mu się wynagrodzenie w choćby najmniejszej części. Błędnie podnosi strona powodowa, iż „z uwagi na obiektywną niemożność udowodnienia wysokości dochodu należnego powodowi (...) Sąd I instancji zobowiązany był do skorzystania z uprawnienia statuowanego treścią art. 322 k. p. c.” Już samo to stwierdzenie powoda jest wewnętrznie sprzeczne - skoro bowiem coś jest uprawnieniem to nie może być obowiązkiem. Dziwią więc twierdzenia powoda, o tym, że Sąd I instancji „był zobowiązany”, skoro przepis art. 322 k. p. c. stanowi „jeżeli w sprawie o naprawienie szkody, o dochody, zwrot bezpodstawnego wzbogacenia lub o świadczenie z umowy o dożywocie sąd uzna, że ściśle udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione, może w wyroku zasądzić odpowiednią sumą według swej oceny, opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy”. Powyższy przepis nie nakłada na Sąd żadnego obowiązku, a jedynie uprawnia do podjęcia pewnych działań wedle jego oceny. Z ww. względu niezasadne jest stawianie zarzutu naruszenia przepisu, który Sąd może według swej najlepszej wiedzy i oceny zastosować lub nie. Poprzez zastosowanie art. 322 Sąd nie może uwolnić strony powodowej od powinności dowodzenia faktów. Poza tym, nie ma racji strona powodowa, podnosząc, iż w przedmiotowym stanie faktycznym Sąd I instancji mógł zastosować art. 322 k.p.c. Z uwagi bowiem na charakter roszczenia dochodzonego pozwem, zastosowanie przedmiotowego przepisu w o ogóle nie było możliwe.

Mając na uwadze powyższe apelację powódki należało uznać w całości za niezasadną, co skutkowało jej oddaleniem na podstawie art. 385 k.p.c. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu określonej w art. 98 k.p.c.